Guerres d'estrelles

La carrossa de la princesa Laia Organyà creua el bosc a tota velocitat, perseguida per una companyia de l'exèrcit de l'Imperi. Passat un revolt, el vehicle s'atura en sec: algú ha posat tot de troncs travessats al mig del camí, fent el pas infranquejable. Les tropes imperials s'apropen a pas viu. No hi ha escapatòria. Dins del carruatge, Laia pren una decisió. Treu de sota la seva capa un rotlle segellat i el dona al patge que l'acompanya, Artur, amb l'ordre de lliurar-lo a l'Avi Joan Cenobi. Ell i el seu company Ciprià parteixen amb promptitud en direcció a Talteüll i s'esmunyen just abans que arribin els atacants. Els fidels guàrdies de la princesa planten cara als soldats, però aquests, més ben armats i molt més nombrosos, els redueixen. De la carrossa perseguidora en surt un cavaller que amb la seva armadura negra esporugueix tots els qui l'observen. La princesa és duta davant seu:

—D'Arc Bada, només vós podíeu ser tan agosarat. El Senat Imperial no romandrà quiet davant d'això! Quan sentin que heu atacat un diplomàtic…

—No us feu l'ofesa, altesa. Aquesta vegada no éreu en cap missió de misericòrdia. Tenim raons per pensar que en la vostra carrossa hi ha uns plànols robats per espies rebels.

—No sé de què parleu. Soc membre del Senat Imperial en una missió diplomàtica a Val d'Aran.

—Formeu part de l'Aliança Rebel! —I, dirigint-se als soldats, mana: —Emporteu-vos-la!

L'oficial que ha fet el registre del vehicle s'acosta al cavaller obscur:

—Sa excel·lència, els plànols de l'estació de batalla no són a bord. Però hem trobat petjades que surten del cotxe en direcció nord-oest. Tot indica que corresponen a dos individus.

—Segurament es dirigeixen a Talteüll. Envieu-hi un destacament per recuperar els plànols i assegureu-vos-en personalment, comandant. Ningú ens podrà aturar aquesta vegada!

Unes hores més tard, Artur i Ciprià arriben a un engorjat i, desorientats i famolencs, s'hi aturen un moment per recuperar forces. A l'instant, apareixen un grup de monjos nans. Els frares els porten al seu monestir, on els donen aliment i sopluig.

L'endemà, el granger Ouen L'Arç i el seu nebot Lluc Escà i Val Quer acudeixen al monestir a

buscar jornalers. Estudien els candidats i, tot i que a priori no semblen els més aptes per a la feina, acaben escollint Ciprià i el seu rabassut company Artur.

Arribats a la granja, Artur explica a Lluc que la princesa Laia els ha ordenat de fer arribar el rotlle a l'Avi Joan Cenobi. Tot sopant, Lluc demana als seus tiets si coneixen aquest Avi Joan Cenobi i ells li responen que no, però que en una cova no gaire lluny d'allà hi viu un eremita que es fa dir Ben Cenobi.

A trenc d'alba, van a cercar-lo. En arribar a un congost, en una zona en què abunden els forats i les balmes i on Lluc pensa que pot trobar-lo, són assaltats per bandolers i en la batalla subsegüent Lluc és colpejat i perd el coneixement. Quan es desperta, el té al davant.

—Ben Cenobi? No sabeu com m'alegro de veure-us. —I li pregunta si coneix l'Avi Joan Cenobi.

—I és clar que el conec… Soc jo!

Continuen la conversa al cau de l'ermità. Ben diu a Lluc:

—El teu pare va ser un Al-Jeddi, un dels guardians de la pau fins que va arribar l'Imperi. Aquesta espasa —desembolica un paquet llarg que tenia amagat en un cofre— li va pertànyer. Ara és teva.

Lluc l'empunya fascinat, sense acabar encara d'assimilar la idea que ell, un simple pagès, sigui fill d'un noble guerrer. Llavors Artur treu el rotlle i el dona a Cenobi, que l'examina. Conté el plànol d'un mecanisme militar mai vist abans i una carta, escrita en tinta invisible, que, després d'exposar-la al fum d'un tió, llegeix en veu alta:

—General Cenobi, fa anys vau servir el meu pare. Ara ell us suplica que l'ajudeu en la seva lluita contra l'Imperi. Aquesta és la nostra hora més desesperada. Ajudeu-me. Sou la meva única esperança.

Lluc, que ha escoltat atentament, pregunta:

—Qui us envia la lletra?

—La princesa Laia Organyà, senadora imperial i ensems líder de l'Aliança Rebel. Lluc, has d'aprendre els camins de la Força si vols venir amb mi a Val d'Aran.

—Odio l'Imperi, però jo no hi puc fer res. He de tornar a casa, és tard.

—Has de fer el que creguis que és correcte, és clar —es resigna Cenobi.

Mentrestant, a la fortalesa imperial, l'estat major de l'exèrcit debat els propers passos a fer. Un

dels capitostos assevera, tot ufanós:

—Qualsevol atac dels Rebels contra l'Estel de la Mort seria un gest inútil, independentment de les dades que hagin obtingut. Aquest giny és ara el poder definitiu del món!

—La capacitat de destruir d'aquesta màquina és insignificant al costat del poder de la Força.

—No intenteu espantar-nos amb les vostres maneres de bruixot, D'Arc Bada.

El cavaller obscur s'apropa a ell, tot aixecant el braç dret, i el militar emmudeix i s'agafa la gola com si volgués deslliurar-se d'una mà invisible que l'escanyés.

—Ja n'hi prou, allibereu-lo! —intercedeix el general Tarquim.

Bada abaixa el braç i el cabdill torna a respirar, fent grans esbufecs.

A l'altra banda de la serralada, Cenobi, Lluc, Ciprià i Artur arriben al mas i queden glaçats: els soldats de l'Imperi han calat foc a la casa i n'han matat els habitants. El jove pagès cau de genolls a terra.

—Vull venir amb vós a Val d'Aran. No hi ha res per a mi aquí, ara. Vull aprendre els camins de la Força i convertir-me en un Al-Jeddi, com el meu pare.

Així que tots quatre decideixen fer via cap a Moisès Llei per trobar una diligència que els pugui dur al seu destí. A la cantina, entaulen conversa amb un contrabandista a qui acompanya un os ensinistrat.

—Jo soc Jan Sol i ell és Xibeca. M'han dit que busqueu passatge a Val d'Aran.

—Sí, sempre que sigui un cotxe ràpid —respon Cenobi.

—Un cotxe ràpid? No heu sentit a parlar mai del Falcó Mil·lenari? És l'únic transport que ha fet el camí Cardener en un dia. És prou ràpid per a vós, ancià. Quina és la càrrega?

—Només passatgers. Jo, el noi, dos patges… i cap pregunta.

Les tropes imperials no han perdut el temps i han arribat a Val d'Aran. Els guàrdies duen Laia a un mirador des d'on s'albira una bona part de la comarca. Tarquim li dirigeix la paraula:

—Princesa, com que sou reticent a proporcionar-nos la ubicació de la base rebel, he decidit provar el poder destructiu d'aquesta nova arma a la vostra comarca natal, Val d'Aran.

—No! Val d'Aran és pacífica. No podeu…

—Preferiu un altre objectiu? Us ho pregunto per darrer cop: on és la base rebel?

Laia contempla la verda vall on va néixer i, resignada, cedeix a la pressió de Tarquim:

—La nostra base és a Taüll.

— Taüll és massa lluny per fer una demostració, però no us preocupeu, aviat ens ocuparem dels vostres amics. Soldat, prosseguiu l'operació. Dispareu!

—No!!!

Però la maquinària ja està en marxa. Amb les seves enormes catapultes comença a llançar un nombre ingent de boles de foc. La princesa s'ensorra en veure que tot el que estima és aniquilat.

Poc després, els passatgers del Falcó Mil·lenari arriben a la comarca i per tot arreu per on passen troben ruïnes fumejants. Tots queden afectats, però Jan Sol trenca el silenci amb un assumpte prosaic:

—Em sap greu, nois, però Xibeca i jo ja hem complert la nostra part del pacte i tenim assumptes als quals atendre. Digueu-nos on voleu que us deixem.

—Laia és rica i poderosa… Si la rescatessis, la recompensa seria més gran del que et pots imaginar!

Això convenç Jan d'acompanyar la colla en una nova missió. En tot el camí només troben un edifici dempeus, un castell que sembla abandonat. S'hi acosten per investigar, però en entrar al pati d'armes, el pont llevadís s'aixeca i els clou la retirada. Els soldats imperials intenten detenir els ocupants del vehicle, però aquests, aprofitant que no duen productes de contraban, s'han amagat en els compartiments secrets destinats a la càrrega, de manera que els militars troben la carrossa buida.

En veure que no se'n surten, deixen dos soldats de guàrdia i la resta tornen cadascú a les seves tasques. Llavors, Lluc i Jan surten sigil·losament dels amagatalls, ataquen els guardes per sorpresa, els redueixen i es posen les seves cuirasses i cascos. Ciprià ha vist una silueta femenina a la torre de l'homenatge i suposa que és la de la princesa Laia. L'Avi Joan diu que amb les seves arts de fetiller podrà passar pels passadissos sense ser vist i arribar al mecanisme que obra la porta fortificada i baixa el pont llevadís. Cadascú emprèn el seu camí. Lluc i Jan duen Xibeca lligat de mans, com si fos un presoner. Així, quan es creuen amb soldats ningú no s'estranya de res. D'aquesta manera arriben a la cel·la on tenen tancada Laia, que de primer antuvi s'esglaia, però quan els dos xicots es lleven els cascos i li expliquen

que venen a salvar-la se sent alleujada i s'hi abraça.

De camí de tornada al carruatge, inevitablement, són interceptats per un grup de soldats i s'hi enfronten a trets d'arcabús. Per l'altre extrem dels passadís, un altre escamot els talla la retirada, així que, acorralats, decideixen saltar per una barbacana, que resulta ser el pou on els habitants del castell llencen els fems. De cop, se sent un xerric fort i una de les parets, que és de fusta, comença a moure's cap a l'altra, reduint progressivament la mida de la cambra. Xibeca fa un gruny de por i Lluc prorromp:

—Estan compactant les deixalles!

Efectivament, han sortit de les brases per caure al foc. Les parets són cada cop més a prop l'una de l'altra i corren el perill de morir esclafats. Afortunadament, Artur i Ciprià, que, tement per la vida dels seus companys, havien sortit a cercar-los, aconsegueixen obrir una porteta de servei prevista per fer la neteja de l'abocador. S'han salvat d'una mort segura.

Mentrestant, Cenobi ha arribat a la cambra des d'on es controlen les portes del castell i ha girat les manovelles que obren la porta i abaixen el pont, però de tornada al carruatge es troba davant per davant de D'Arc Bada. Els dos desembeinen les espases.

—T'he estat esperant, Avi Joan. Finalment ens tornem a trobar.

Les espases comencen a dringar. Els dos guerrers s'enfronten amb gran habilitat, tot i que sembla que Bada duu avantatge.

—Els teus poders són febles, ancià.

—No pots guanyar, D'Arc. Si em vences, esdevindré més poderós del que pots imaginar.

En la fragor de la batalla, Cenobi veu passar els seus amics. Sabedor que la princesa ha estat rescatada, abaixa l'espasa i Bada no vacil·la i li clava una estocada al ventre. Cenobi cau, ferit de mort, però, inexplicablement, el seu cos desapareix i al terra només hi queda la seva túnica, buida.

Laia, Lluc, Jan i Xibeca ho han presenciat, però veient que és massa tard per salvar-lo, corren cap al Falcó Mil·lenari i n'agafen les regnes per fugir a cremadent.

Així ho fan, però nombrosos soldats a cavall els trepitgen els talons. Lluc n'abat dos amb la seva arma i la resta s'acaben retirant. Mes la situació no és la que sembla. Bada els ha deixat escapar per

seguir-los a distància i esbrinar on tenen l'amagatall les forces rebels. Sap que Laia els va donar una informació falsa per guanyar temps.

Els nostres protagonistes arriben als boscos d'Alins. A la balma on el comandament rebel ha establert la seva base, estudien el plànol de l'Estel de la Mort. Les tropes rebels es preparen per a una batalla que preveuen imminent i terrible, i Lluc intenta convèncer Jan Sol i Xibeca que els facin costat, que la seva ajuda per anorrear el poderós exèrcit imperial és vital. Però el contrabandista té clar que aquesta guerra ja no és la seva i ell i el seu soci s'acomiaden i se'n van.

Laia exposa el pla al ple de la comandància rebel:

—L'estació de batalla està fortament blindada i té una potència de foc mai vista. Però una anàlisi dels plans ha demostrat una debilitat de la maquinària. És una petita xemeneia situada just a sobre de la caldera. Un impacte precís iniciaria una cadena d'explosions que hauria d'acabar destruint l'estació.

Un sentinella dona l'avís que la gegantina estructura sobre rodes, tirada per bous, està arribant a la rodalia i els soldats rebels surten en bloc amb les seves muntures a atacar-la. Els combats són aferrissats. Alguns rebels arriben a disparar contra el mecanisme, però sense provocar-li desperfectes de consideració i pagant l'acció amb la vida. Lluc, l'únic supervivent, ha arribat al peu de l'estructura després de superar el fort cinturó de soldats que la protegien, i en busca la baula dèbil. Però Bada, que munta un imponent corser negre, el segueix de prop i mira d'abatre'l. Però abans que pugui prémer el gallet, Jan Sol i Xibeca irrompen en el camp de batalla i amb un tret descavalquen Bada, que cau, ferit i desarmat.

Lluc ho veu i, feliç per l'aparició dels seus camarades i amb Bada fora de joc, pega, ara sí, un precís tret d'arcabús a la fusta, que, fent una reacció en cadena, esberla la poderosa arma imperial, que es desintegra en milers de bocins, fent un gran terrabastall.

Eliminat el perill principal i amb el comandant derrotat, l'exèrcit imperial es retira i els rebels tornen a la base victoriosos. Les forces de l'Aliança ho celebren amb una fastuosa cerimònia en què Lluc, Jan i Xibeca són condecorats com a herois. Dalt de l'escala de l'església, els nostres protagonistes saluden el poble, que els aclama amb gran cridòria. La pau ha tornat al Pirineu.